

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

complectens sanctos Mensium, Aprilis, Maii & Ivnii

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

Vita S. Maximini, Episcopi Treuirensis, ex ea quæ est per Lupum quendam.
Fuit hic vicesimus sextus Treuirorum Episcopus. Interfuit Concilio
Agrippinensi, & Sardiceno. Exceßit è viuis, temporibus ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-42716

bis caligo, totam regionem inuoluit, fulmina discurrerunt, coruscationis rutilus ignis emicuit, ut eam ipsi impij, non iniuste pro sanctorum necesse sentirent suscipere vindictam. Vnde nec multò post, oues quæ in errore positæ, pastorem non agnouerant, pastoris sanguine ditati sunt; & ubi diuersorum simulachrorum portenta abundauerant, nunc sanctorum martyrum templa superabundant. Quo etiam in loco, basilica tribus hinc martyribus sacra constituta est; ad quorum limina fideles concurrentes, pro fidei suæ capacitare vulnerum lauacra, & medicinam cõquirunt.

Fertur gentili-
tium ad
Christi fi-
dem conuer-
sorum.

VITA S. MAXIMINI, EPISCOPI

Treuirensis, ex ea qua est per Lupum quendam.

C. Bar. to. 3.

Fuit hic vicesimus sextus Treuirorum Episcopus.

Annal. & in
not. Mart.

Interfuit Concilio Agrippinensi, & Sardiceno.

Rom.

Excessit è viuis, temporibus Constantij Imp. qui regnauit anno Christi Domini 350. & sequent.

Maximinus vrbis Aquitanicæ Pictauiorū indigena clarissimis ortus est natalibus, siquidem antiquam prosapiam à maioribus senatorij ordinis deductam, eius parentes sortiti, Maxentium atque hunc Maximinum felici auspicio proerearunt. Qui nobiliter educatus sacris pariter literis instituebantur, futuri quãdoque Christiani dogmatis egregij defensores. Nam processu temporis Pictauiorū Ecclesia Maxentium sibi vindicauit pontificem, quam ille dignitatem multis eximijs virtutibus egregiè adornauit. Maximinus verò genitalem solo, diuino instinctu relicto, in Galliam Belgicam commigravit: ubi sese Agritio, Treuirorū Episcopo, sanctitatis

29. Maij
Patria & pa-
rentes eius

Maxentius
Pictauiorū
Episcopus.

Maximinus
venit Treui-
ros ad S. A-
gritium.

Ggg 2

ctitatis

etatis opinione tunc celeberrimo, disciplinis imbuendum tradidit. Qui optima adolescentis indole plurimum delectatus, in clerum eum adoptavit, & præcipua ecclesiasticæ functionis munera, propter insignem probitatem, ei commisit. Interim Quiriacus quidam mira sanctitate præditus, beati Eucharij Ecclesiam nocturno tempore, precandi studio ingressus, obuersantem sibi angelum, non per quietem, sed vigilando intueri, eiusque vocem corporeis auribus haurire promeruit, præcipientis ut Maximinum ex diuina iussione redderet certiore, quod Agritio Episcopo, ad superna gaudia intromisso, mox esset ipse pastorale officium subiturus. Id Quiriacus properè dum compleuisset: Beatus Maximinus propriæ fragilitatis rigidus æstimator, huic honori modis omnibus se imparem fatebatur: imminentemque humeris sarcinam, qua uis via declinare saragebat. Sed Agritius angelico ministerio admonitus, ut eum sibi successorem instituat, sine mora diuino parens imperio, suis benedictionibus confirmatum, post se futurum designat pontificem. Nec multò post Agritius corporeis vinculis solutus, in gloriosissimum beatorum confessorum cœtum commigravit. Maximinus verò consensu sacrorum ordinum, coriusque plebis annisu, à vicinis episcopis, in defuncti cathedram honorificè est collocatus. Quam autem strenuè, quam sanctè, quam prudenter eam sedem à rabie Arianorum tutatus sit, præclaro D. Hieronymi testimonio satis superque constat qui Maximinum inter omnes Orthodoxæ fidei antistites, ijs temporibus maximè clarum fuisse scribit. Certè ea pietate, & fidei lumine, inter densas errorum tenebras, & horrendas tempe-

Diuinitus
præordina-
tur in Anti-
stitem.

S. Agritius
discedit, ei-
que Maxi-
mus succes-
sit.

Summa eius
constantia;
in fide or-
thodoxa,

statis procellas eluxit, ut non modò ipse violatæ fidei contagia declinauerit, sed hæreticorum nefarios conatus, magna sæpè cum laude represserit; nec repressit modò, sed omnibus propter fidem pietatemque exulibus, tutissimum ad se refugium præbuit. Nam cum Athanasius Alexandrinæ ecclesiæ antistes, à Constantio ad poenam quæreretur, Maximinus, spreto regiæ potestatis iniusto impetu, Athanasium non sinè magno periculo si non vitæ, at certè dignitatis amplexus est, atque in vno ipsius capite, totam penè ecclesiã tutatus est. Vndè liquidò apparet, quantum iustitiæ pondus huic sancti Maximini constantiæ tribui debeat.

Quanto præterea studio, pro conseruanda fidei integritate excubauerit, aliàs etiam demonstrauit, cum Agrippinæ Synodali euocato conuentu, Euphratam episcopum, hæretica prauitate corruptum, cum his qui frequentes conuenerant pontificibus, ecclesiastica vsus potestate, gradu mouit. Is enim, insanis accedens hæreticis, IESVM Christum, non esse verum Dei filium prædicabat. Nec miraculorum gratiã defuit sancto Maximino, quibus editis, suæ prædicationis fidem tardioribus faciebat. Siquidem cæcis lucem infundebat optatam, paralyticorum solutos artus, in pristinum reformabat vigorem, & eos, qui dæmonum persuasione, humanam mentem exuerant, foedo prorsus dominio liberabat.

Erat ei solennis consuetudo, sanctorum Iustrare memorias, eorumque opem summis precibus flagitare. Cuius rei gratia cum Romam tenderet, opinatissimum confessorem Martinum conuenit; iunctique Pontifices, diuinis rebus

Athanasius
venit ad Ma-
ximinum.

Synod' Co-
loniensis cõ-
tra Euphratã
hæresiarchã.

Miracula S.
Maximini.

Pia eius cõ-
suetudo in
visitandis
Sanctorum
reliquijs.

intenti, laborem itineris non, vt alij, sentiebant. Illis itaque in vltiora progredientibus, forte a sellum, qui sarcinas beatorum ferebat, vrsa offendit, eumque protinùs deuorauit. Hic Maximinus in nomine Domini feræ dicitur imperasse, vt quia iumentum non abegerat, sed consumpserat, ipsa iumentum onus assumeret. Mirares valdè. Illa euestigio successit oneri, & quoad reuersi ad locum, qui Vrsaria villa dicitur, deuenirent, subuectioni mansuetissimè famularata est. Ibi denique à sancto viro, pristinam vngandi potestatem recepit, priùs tamen licentia quonquam lædendi erepta. Verùm quia vt prauis sibi met sunt graues, ita boni mutuo semper delectantur consortio, sanctus Maximinus, beatum Martinum, Treuironum urbem secum coëgit inuisere, suoque populo duplicata benedictionis reuexit commercia. Ibi Martinus, spiritualem sibi filium Lubentium, Maximino erudiendum commisit. Cuius ille parens voluntati, & eum sacris instruxit literis: & imposito gradu presbyterij, in vico, cui Cubrino vocabulum est, præfecit. Ipse autem piè memor propinquorum, patriam repetiuit, suorumque vsus contubernio haud multò post ibi vita excessit, sanctorumque laborum suorum fructu, cumalata mercede à Domino est cõsecutus. Succedens in episcopatum Paulinus, qui fidei suæ veritatem, exilij perpeffione firmavit, communicato cum Clero, & populo Treuironum consilio, sanctum Maximinum ab Aquitania, vbi situs erat, reuehendum constituit. Itaque facto agmine, Clerus populusque Aquitania versus tēdentes, emensis prolixis viarū spatijs tandem haud lōgè à loco, vbi ille claudabatur thesaurus,

Miraculum.

**S. Martinus
Treuirus
inuisit.**

**Obitus S.
Maximini.**

**Paulinus ei
subrogatur.**

rus, admodū fatigati substiterunt. Mox celeberrima fama rem dissipante, immanis excitata manus Aquitanorū, Treuirēses moliebatur loco arcerere; potuissetq; cōmitti facinus pessimū, ni illi Christianitatis fraternitatē opposentes, orandi tantum studio se cōuenisse firmassent. Aquitani, Treuirēses sui timore perculos arbitrātes, hinc remissi, læticia vino indulgent, & quod erat consequens, somno grauiori soluuntur.

Interea beatus Lubentius, angelica monitus visione, adiuncto aliorum presbyterorum cœtu, clanculum ecclesiam ingreditur exoptatumq; thesaurum asportans, ceteruis foris expectantibus exhibet. Tum Treuiri abitum maturantes, Aquitania excedunt. Aquitani verò comperta veritate, coacto exercitu, recedentes triduo insequuntur. Cumq; intra mutuū conspectum uterque populus constitisset, Aquitani crebris coruscationibus tonitruisque, quorum nihil Treuiros contingebat repulsi, non sine rubore ad propria rediēre. Treuiris cœptum iter carpentibus, cœcus quidam, spe recuperandi visus, deduci se flagitabat ad feretrum. Cuius ut eum umbra tetigit, mox caligo inolitæ cœcitatatis abscessit. Cumq; Mosomagū castellū peruenissent, paralyticus quidā, B. Maximino saluandus offertur. Nec irrita fuēre vota fidelium. Namq; ut sine dilatione optatæ redditur sanitati, speciosissimū spectaculū intuentibus præbuit. Veq; gratiā referre viderentur eius loci habitatores, ecclesiā Deo sub honore S. Maximini, vbi sacræ eius reliquiæ fuerant positæ, condiderunt. Hinc reliquiarum baiulis, Euiouiū castellū ingressis, scemina quædā maligno spiritu obsessā, ab eius ludibrio liberata est. Indè ad castellū q̄ Arlonis

Treuirēses, ex Aquitania asportant, S. Maximini reliquias.

Cœcus videt.

Paralyticus curatur.

Item demoniaca.

Ggg 4 dici-

Item duo le-
prosi.

dicitur perlato corpore, duo leprosi credula mente suffragium eius implorantes, integram sospitatem adepti sunt.

Tot ac tātis diuinis celebratis miraculis, Treuirorum quondam Pontifex Maximinus, vbi, quam olim egregiè rexerat, propinquabat. Iam ve id quanta tunc ad eum multitudo festiuo cum gaudio conflaxerit, vix verbis explicari potest. Cremabantur preciosi odores, cereorum copia resplendebat, distinctę sacrorum acies ordinum, psalmos & cantica personabant. Ita exceptum deductumque sacratissimum Maximinum, insignis Confessor Paulinus, in ecclesia beatissimi Iohannis Evangelistę magnificè sepulturę tradidit. Huc postea cœcus quidam à natiuitate, exteriorio Beneuentano deductus, Creton nomine, confestum lucis commercium recepit.

Cœcus à na-
tuitate re-
cipit lumē.

Præterea in crypra, vbi ossa venerandi Pontificis condita fuerant, interiectu temporis, aqua ad latitudinem vnus cubiti excreuit: dictuque mirabile, ita sepulcrum omne suo ambitu cinxit, vt tamen ab eius crepidine abssistens, nō paruum intuentibus stuporem inijceret. Igitur venerabiles episcopi Hildulphus, Clemens, atque Gosbertus, conuenientes in vnum, & quod euenerat diligenter examinantes, transferenda beati viri ossa, ad locū in quo nunc sita sunt, iudicauerunt. Quod diuina volūrate statutū fuisse, exitus indicauit. Et quidē præter alia miracula, illud in primis admiratione dignū, quod Carolo principi contigit, refertur. Is enim cum longa febrili tabe exhaustus in vltimum vitę periculum adductus esset S. Maximinus secundum quietem ei apparens, mandauit vt se abeuntem sequeretur. Expergefatus Carolus, satellitem sibi fortē assis-

Translatio
reliquiarū.

dentem percunctatur; num videret beatum Maximinum, qui paulò antè secum contulisset sermonem. Illo negante: Modò inquit, foras egreditur, iussitque vt eum continuò sequeretur, apud tumulum eius, salutis compos futurus. Ita illo lectica deportatum, & in soporem resolutum, iterum sanctus Maximinus alloquitur: mouetque, vt iam Domini clementia sanitatè adeptus, deinceps ab omni peccati contagione, sese diligentissimè intactum conseruet. Mox igitur euigilans Carolus, totum se à molestissima febrium vi subleuatum sensit, qui triginta diebus proximis, cibi potusque fastidio laborauerat. Vnde non immemor beneficii, coenobium sancti Maximini prædijs auxit: fecitque vt multò quàm antè commodius, Christi serui ibidem famularentur.

Verùm præter tantam virtutum vbertatem, speciali quadam gratia fugandorum dæmonum potestas, B. Maximino concessa videtur. Rex Pipinus, Magni Caroli genitor, quendam suum clericum Brunconem, impuris obsessum spiritibus, per Hellarium Archidiaconum, ad tumulum beati Maximini destinauit; qui vt sacra eius limina tetigit, ilicò purgatus, diuinam in Maximino potentiam, magnis vocibus prædicauit. Eiusdem Pipini regis ex filia nepos, nomine Cunibertus, atrociter à dæmone vexatus, multis antè locis circumitis, vltimò ad sanctum virum perductus, tandem ab ea peste purgatus est. Et vt à singulis ad turbam liberatorum transeamus, quondam ad festiuitatem beati Pontificis, triginta septem homines à dæmonibus oppressi, confluxère, qui omnes eodem die curati sunt. Sequenti verò anno eadem solennitate viginti

Carolus princeps, à mortis periculo liberatur intercessiõe Maximini.

Dæmoniaci multi liberantur.

Ggg 1 & duo

832 MART. B. ANDREAE. DE CHIO
& duo mūdati sunt; porrò tertio anno tredecim
à sancti viri cœnobio salutis gaudia retulerunt.

Cæterū si velimus omnia, quæ diuina viuitute
aduersus impotentem dæmonum vim gessit, cō-
scribere, vix modū tenebimus, & erudito lecto-
ri similia frequēter narrando, tēdio erimus. Qua-
rè hac multiplici, quū retulimus, virtutū specie,
satis superq; instructi, ita vitam moresq; nostros
ad imitationem S. Maximini componamus, ne
qua vnquam dæmonum infestatione, in peccato
vincamur.

PRAECLARVM MARTYRIVM, BEA-
tissimi Andreae de Chio, quod Constantinopoli o-
bijt: anno Domini 1465. Pauli 11, Summi Ponti-
ficis, primo, ex eo quod est per Georgium Trape-
xuntium.

29. Maij.

Quidam ab-
negat fidem
Christi.

Constantia
cuiusdam
Christiani.

ANno ab Incarnatione Domini millesi-
mo, trecētesimo sexagesimo quinto, cum
vir quidam, quem honoris causa non no-
mino, ex Trapezuntina vrbe ortus, Peripatetico-
rum philosophiæ professor, abnegata Cruce Do-
mini, per summam perfidiam, Mahumeto nomē
daret, Turcarū rex elatus, aliū quendam maioris
fidei ac constantiæ virum, similiter Trapezuntiū,
militiæ peritissimum, in carcerem coniecit; di-
gnum ratus, vt Philosophum conciuem suum,
volens nolensque imitaretur, cupiebat enim
eius opera in re militari vtī. At ille animo mar-
tyr: Philosophus, dicebat, in delicijs educatus,
maiore spe ipsarum, Christi Crucem negauit;
ego qui tot, tantosq; labores, cum Schyris bella
gerens tuli, vulneraque excepi (dixit, & aperto
pectore cicatrices ostendebat) pro Imperatore
czle-